

МОЛОДІЙ КОМСОМОЛЬСЬКА

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання IV
№ 18 (291).

Середа, 10 серпня 1960 р.

Ціна 20 коп.

Турбота про корми — СПРАВА КОМСОМОЛЬСЬКА

ТРУДІВНИКИ сільського господарства Кіровоградщини докладно у всіх зусиллях до того, щоб у найближчі роки наздогнали США по виробництву м'яса, молока і масла на душу населення. Кожному з нас, друзі, зрозуміло, що завдання це не з легких. Та радянські люди, комсомольці, наша молодь ніколи не ухилялися від труднощів, завжди знаходили сили і шляхи для їх подолання.

Патріотичний почин свинаря колгоспу імені Леніна, Олександрійського району, Леонтія Лукашевського — розгорнути змагання за гідну зустріч 43-х роковин Великого Жовтня знайшов гарячий відгук серед молодих працівників колгоспних і радгоспних свиноферм. З кожним днем ширяться соціалістичне змагання молодих тваринників за право участі в обласному святі Дня тваринника.

Але різке підвищення продуктивності громадського тваринництва не мислимо без наявності міцної кормової бази. Заготовити по 12 тонн силосу на умовну голову худоби, або 25—30 тонн на корову і по 5 тонн консервованих качанів на свиноматку — таке першочергове завдання трудівників села.

В умовах нинішнього року створення півтора-дворічного запасу кормів вирішуватиме кукурудза. Питомна вага її в загальній площі зернових становить 68 процентів. Всього по області потрібно зібрати кукурудзу на площі 720 тисяч гектарів. Обсяг робіт майже вдвоє більший, ніж торік.

КОМСОМОЛЬЦІ І МОЛОДЬ ОБЛАСТІ ЗОБОВ'ЯЗАЛИСЯ ЗАКЛАСТИ СВОЇМИ СИЛАМИ 2 МІЛЬЙОНИ 900 ТИСЯЧ ТОНН СИЛОСУ, ВЗЯТИ АКТИВНУ УЧАСТЬ У СКИРТУВАННІ СОЛОМИ, ПОЛОВИ І СІНА. Зараз у колгоспах і радгоспах наступили другі великі живня — розпочалося збирання кукурудзи в стадії молочно-воскової стиглості. Настав вирішальний період боротьби за створення міцної кормової бази, здійснення взятих зобов'язань.

Старанно підготувалися і успішно ведуть силосування комсомольці і молодь Новгородківського, Ново-Українського, Онуфріївського, Маловісківського, Хмельницького районів. Тут в кожному колгоспі і радгоспі створено по 2—3 комсомольсько-молодіжні бригади. Очолюють їх секретарі первинних і бригадних колгоспних організацій, члени комітетів. Райкоми комсомолу розробили умови соціалістичного змагання молоді, створили штаб по керівництву змаганням. Більшість первинних комсомольських організацій взялася засилосувати своїми силами 80—90 процентів силосу від загального плану колгоспів і радгоспів. Це — високі зобов'язання.

Працівники райкомів ЛКСМУ, секретарі первинних комсомольських організацій повинні пам'ятати, що успіх на силосуванні качанистої вирішують комбайнери і особливо водії автомашин. Тому потрібно провести з ними велику роботу, організувати дійове соціалістичне змагання, щоб не допустити найменшого простою автомашин, збиральних агрегатів. Комітети комсомолу повинні організувати контрольні комсомольські пости, подбати про механізоване розвантаження силосої маси з автомашин.

Заслуговує на увагу патріотичний почин комсомольців-тваринників колгоспу імені Куйбишева, Ново-Георгіївського району, про який розповідається сьогодні в нашій газеті. Прагнучи внести якнайбільший вклад у створення достатку кормів, вони взяли за силосування вночі. Немає сумніву, що їх цінна ініціатива знайде багато своїх послідовників.

БЮРО ОБКОМУ ЛКСМУ ОГЛОСИЛО СОЦІАЛІСТИЧНЕ ЗМАГАННЯ РАЙОННИХ КОМСОМОЛЬСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ НА ЗАГОТІВЛІ КОРМІВ, ЗАТВЕРДИЛО УМОВИ ЗМАГАННЯ. Підсумки будуть підбиватися щодаки.

Хто ж вийде переможцем? Це питання хвилює багатьох. Успіх забезпечать копінка організаторська робота комітетів комсомолу, особистий приклад комсомольських керівників і активістів.

ЮНАКИ І ДІВЧАТА! ПАМ'ЯТАЙТЕ: ТУРБОТА ПРО КОРМИ — СПРАВА НАША, КОМСОМОЛЬСЬКА. ЗРОБИМО ВСЕ, ЩОБ СТВОРИТИ ПІВТОРА-ДВОРІЧНИЙ ЗАПАС КОРМІВ І ВИЙТИ ПЕРЕМОЖЦЕМ У ЗМАГАННІ З КОМСОМОЛЬЦЯМИ ОДЕЩИНИ!

ЗА ДАЛЬШЕ ПОЛІПШЕННЯ РАДЯНСЬКОЇ ТОРГІВЛІ

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР розглянули питання про заходи по дальшому поліпшенню торгівлі. В прийнятій постанові відзначається, що в сучасних умовах, коли запоти населення різко зросло і характер попиту на товари істотно змінився, рівень розвитку державної та кооперативної торгівлі, а також якості обслуговування населення відстають від вимог, які ставляться. В багатьох містах, робітничих селищах і в селах кількість

магазинів, крамниць, складів та інших торговельних підприємств недостатня. Торговуочі організації погано вивчають попит населення і не роблять належного впливу на промисловість.

Центральний Комітет КПРС і Рада Міністрів СРСР вважають, що тепер є всі необхідні умови для того, щоб державна і кооперативна торгівля повніше й краще задовольняла зростаючий попит населення на товари народного споживання, і що всемір-

Комсомольці і молодь!

Силосування кукурудзи —
ДРУГІ ВЕЛИКІ ЖИВНЯ.

Наслідуйте славний почин молодих ново-георгіївських тваринників, які заготовляють корми вночі!

ПОЗМАГАЄМОСЬ, ДРУЗІ-КОМБАЙНЕРИ

Торік комбайном «С-6» у колгоспі «40 років Жовтня», Новопрзського району, я скосив 250 гектарів колосових і намолотив 6.024 центнери зерна. Працюючи на збиранні кукурудзи комбайном «КУ-2», я довів виробіток до 112 гектарів, кожен з яких видав по 250 центнерів зеленої маси та 35,3 центнера зерна.

Погодні умови нинішньої весни видалися несприятливими для озимини. Частина її довелося пересіяти кукурудзою, і тому фронт збиральних робіт розширився. Виходячи з цього, я переглянув взяті раніше зобов'язання і вирішив скосити комбайном «КУ-2» кукурудзу на площі 120 гектарів за 25 днів і видати по 350 центнерів зеленої маси та по 40 центнерів зерна з кожного гектара.

Та взяти зобов'язання — це лише початок справи.

Щоб дотримати слова, я заздалегідь підготував комбайн, ознайомився з полями, де збиратиму качанисто.

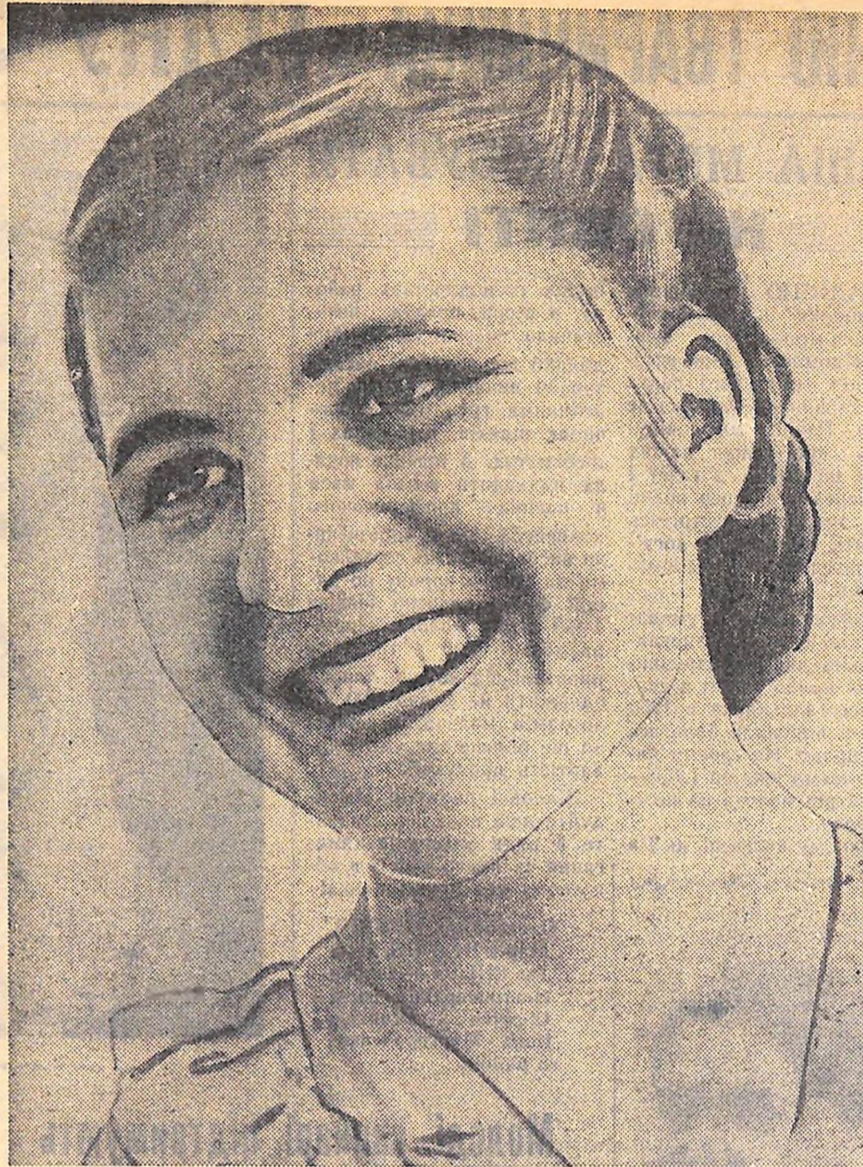
Відремонтували свої машини й інші комбайнери нашого колгоспу. Силосні споруди готові до приймання врожаю. Отже, успіх залежатиме від нас, комбайнерів.

Королева полів вродила добра. Хто ж, як не ми, молоді механізатори, вирішуватиме долю нашого комсомольського зобов'язання: закласти 2 мільйони 900 тисяч тонн силосу?

Через газету я звертаюсь до вас, друзі-комбайнери: давайте позмагаємось за часне і безвартане проведення збирання кукурудзи, за гідну зустріч 43-х ро-

ків Великого Жовтня! Я особисто викликаю на змагання комбайнера Микола Набока з колгоспу імені Калініна, Рівнянського району. Хто з нас швидше і більше скосить стеблестої-качанистої, покаже майбутнє. Чекаю твого слова, друже!

М. ДЗЯДЗІК,
комбайнер колгоспу «40 років Жовтня», Ново-прзського району.

Кожна в артілі імені Орджонікідзе, Рівнянського району, скаже добре слово про свинарку-комсомолку Катерину Лугову. Знають цю дівчину і за межами колгоспу.

Не лише вродою ставиться Катя, але й працьовитими руками. 20 свиноматок доглядає дівчина і від кожної зобов'язалась одержати по 25 поросят. Хороше йдуть справи у молодій свинарні: зобов'язання наполовину вже виконане.

На анімку: Катерина ЛУГОВА. Фото В. Коплака.

Відкритий ЛИСТ

комсомольців і молоді колгоспу імені Куйбишева, Ново-Георгіївського району, до всіх комсомольців і молоді, піонерів і школярів області.

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Зараз настає найвідповідальніший період для створення міцної кормової бази громадському тваринництву. Від цього залежатиме успіх виконання комсомольського зобов'язання по виробництву м'яса, молока і масла.

Ми вирішили створити цього року півтора-дворічний запас кормів. Для роботи на силосуванні мобілізована вся молодь села: колгоспники, інтелігенція, школярі. Створено три спеціальні бригади по 20 чоловік у кожній. Одна з них складається з джорк та свинарок і працює в нічну зміну. За кожною бригадою закріплено трактор, силосний комбайн і 5 автомашин.

Комсомольська організація подбала про конкретну науочну агітацію, створила штаб по контролю за якістю силосування та раціональним використанням кормів. Через кожні три дні штаб підводить підсумки змагання бригад. Той, хто виходить переможцем змагання за декаду, відзначається грошовою премією з коштів, виділених правлінням колгоспу. На сьогодні ми вже заготовили сім тисяч тонн силосу.

Юні друзі! Комсомольці і молодь області! Силосування — сьогодні наш передній край. Докладемо ж усіх зусиль, щоб успішно виконати наше зобов'язання: закласти в траншеї 2 мільйони 900 тисяч тонн силосу!

За дорученням відкритих комсомольських зборів колгоспу імені Куйбишева, Ново-Георгіївського району, лист підписали:

Н. ВЕЛИЧКО — секретар комсомольської організації, Г. ВОЛОВИК — завідувача молочно-товарною фермою, П. ПОЛІЩУК — шофер, Г. ОСИКА — свинарка, Г. КОМАРОВА — завідувача Овраховським сільським клубом.

ЗА НІЧ—40 ТОНН

Якось у червні комсомольці колгоспу імені Свердлова зібралися на збори, щоб визначити місце кожного на заготівлі силосу. Підрахували свої можливості і вирішили: закладемо тисячу. Це — Олена Величина, Євгенія Підлісна, Аня Бакун. Лише за одну ніч заклали у траншею 40 тонн соняшника. Встигли і відпочити, щоб на ранок з неослабленою енергією кожен зміг грудитись на своєму посту.

І. КОЛОКОЛОВ, секретар комсомольської організації колгоспу імені Свердлова, Маловісківського району.

Тут же й домовилися: щоб не відривати молодь від інших робіт, виконати це завдання під час суботників і недільників.

Настав час силосування, і ми вирішили зібрати кукурудзу в молочно-воскової стиглості за два—три тижні.

Одних суботників і недільників не вистачить, щоб виконати своє зобов'язання.

(ТАРС).

НАША МЕТА: ПОБУВАТИ НА СВЯТІ

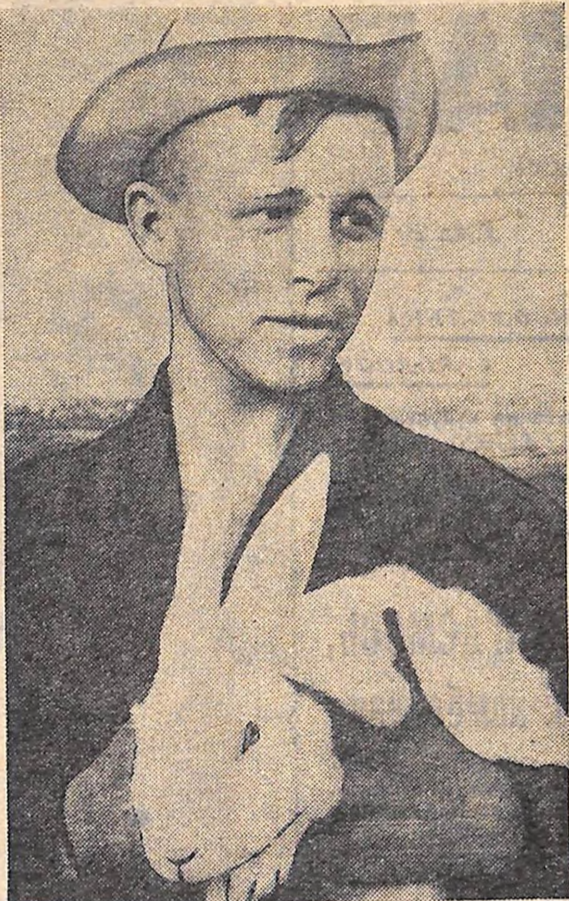
З РАДІСТЮ сприйняли доярки нашої комсомольсько-молодіжної ферми повідомлення про встановлення обласного свята Дня тваринника. Хороша це справа. Раніше ми довідувалися про успіхи наших подруг по праці з газет і радіопередач, а тепер кращі з нас зможуть зустрітись на святі, обмінятися досвідом, передовими прийомами праці.

Ознайомившись з умовами соціалістичного змагання працівників тваринництва за право участі в святі Дня тваринника в 1960 році, ми вирішили боротись за це право. На своєму рахунку маємо вже по 1.750—1.900 літрів молока на кожну корову.

В нашому колгоспі, як і в інших господарствах району, з весни, правда, невиспачало зеленої маси. Але доярки ще в травні організували випасання корів великими групами по обочинах шляхів, перелісках і лісосмугах. А пізніше почала надходити зелена маса з посівів прифермського конвейера. Це й забезпечило високі надолі. В середньому на кожну корову по нашій фермі надосно більше 1.600 літрів молока. Постаємо, щоб у третьому кварталі від кожної корови одержати не менше 900 кілограмів молока. Одночасно ще більше знизимо собівартість продукції.

Шановні подруги! Наслідуйте наш приклад, ставайте в ряди учасників змагання за право участі в обласному святі тваринника!

Олександра НЕЛЮБ, Марія НЕЛЮБ, Зінаїда ШИЛО — доярки сільгоспартілі імені 12-річчя Жовтня, Ново-Миргородського району.

Механізатори тракторної бригади П. Мелниченка з колгоспу «Заповіт Леніна», Хмельського району, розводять кролів. Ініціатором цієї справи став причіпач комсомольця Олександр Слущкий. Він уже здав державі 125 кролів.

На знімку: О. СЛУЩКИЙ. Фото В. КОВПАКА.

Молоді свинарі підтримують почин Лукашевського

У нашій газеті від 31 липня цього року було опубліковано виступ Леонтія Лукашевського — молодого свинаря колгоспу імені Леніна, Олександрійського району. Він викликав молодих послідовників Я. Чижа на змагання і зобов'язався до 43-х роковин Великого Жовтня здати 850 центнерів м'яса.

Ми зв'язалися по телефону з районом.

— Як молоді свинарі району зустріли виклик Леонтія Лукашевського? — запитали у Ганни МАЛІМОН, працівника Ульяновського району ЛКСМУ.

— Наші молоді послідовники Ярослава Чижа, — відповіла вона, — підтримали почин Л. Лукашев-

ського і теж включились у соціалістичне змагання на честь 43-х роковин Великого Жовтня. Свинарка колгоспу «Росія» комсомолка Галина Гаврилюк дала слово до знаменної дати зняти з відгодівлі 800 голів при річному зобов'язанні 900. Зараз на відгодівлі в її групі перебуває 600 свиней.

Євгенія Коробренко, свинарка колгоспу імені Фрунзе, приймаючи виклик знатного свинаря області, зобов'язалася цю 350 свиней, яких зараз доглядає, здати до Жовтневих свят, довівши живу вагу кожної до 80—90 кілограмів. Дівчина дотримує слова, бо добовий приріст кожної тварини її групи становить 750—800 грамів.

ГОСПОДАРИ ФЕРМ

Нове поповнення прийшло в цьому році на тваринницькі ферми Устимівського району — 220 юнаків і дівчат. Вони вже здобули перші трудові перемоги. Людмила Торгалю і Світлана Жук з колгоспу імені Карла Маркса, доглядаючи 650 овець, одержали по 2 кілограми вовни на вівцю при річному зобов'язанні 2,5 кілограма.

На рахунку Ліді Могиленко з колгоспу «Більшовик» вже близько 300 центнерів зданої державі свинини.

Понад півтори тисячі літрів молока надійла на корову доярка з колгоспу імені Фрунзе, комсомолка Світлана Білоус.

Є в районі і молоді послідовники Я. Чижа. 1.400 голів відгодує свинар радгоспу «Устимівський» Олександр Наумич.

М. ДЕМА, секретар Устимівського РК ЛКСМУ.

Ці дівчатка ще не доярки. Але десятикласниця Люба Волошина і Віра Жабкрицька після закінчення школи дуже хочуть стати доярками. Тому зараз, у дні канікул, завжди зустрінете їх на фермі колгоспу імені Кірова, Кіровоградського району.

— Хороші доярочки зростають, — говорять про них на фермі.

На знімку: учениці Люба ВОЛОШИНА і Віра ЖАБКРИЦЬКА у польовому таборі перед початком доїння.

Фото А. СКВОРЦОВА.

Галина Підлубняк — доярка комсомольсько-молодіжної ферми артілі «По шляху Леніна», Голованівського району. Добре працює дівчина: за сім місяців вона надолала по 1.075 літрів молока від кожної фуражної корови.

На знімку: Г. ПІДЛУБНЯК. Фото В. ЮР'ЄВА.

Пропозиція одна: ПРИЙНЯТИ!

— Прошу прийняти мене в ряди Ленінської Комуністичної Спілки Молоді. Всі обов'язки буду виконувати чесно й добросовісно. Раїса Ювшина, — зачитує заяву головуючий.

— Хто бажає висловитись?

Одні за одними піднімаються товариші, подруги по праці.

Чесна, працююча дівчина. Не побоялась після десятиріччя піти на ферму, стати дояркою. Така гідна бути комсомолкою — ось одностайна думка всіх присутніх на зборі.

Так доярка Раїса Ювшина стала комсомолкою. Та не одна вона переживала в цей день велику радість. Членами ВЛКСМ стали її подруги — доярки, телятиниці, свинарки.

Росте, міцніє комсомольська сім'я колгоспу імені Жданова, Ново-Миргородського району. Лише в червні організація зростає на 11 чоловік. До комсомолу прийнято телятиниць Оксану Пузир і Лізу Підпригору, доярку Катерину Лісенко, колгоспників Миколу Назарова, Миколу Кетриченка, Миколу Гринцова, Антоніну Кот, Володимир Куликова.

Д. КИЗІЛЬ, інструктор Ново-Миргородського райкому комсомолу.

Слово про наболіле

Працюємо ми на будівництві Долинського цукрокомбінату. Трудимося на совість, як і належить комсомольцям.

Звичайно, як і в кожній великій справі, не буває без труднощів. Але, на нашу думку, деяких з них можна легко уникнути.

Уже місяць, як обіцяють провести нам в палатки електроосвітлення. Ми розуміємо, що в більш терміновій ділянці, які треба електрифікувати. Та невже не можна все ж викроїти час і встановити у кожній палатці лампочки? Це не

така складна проблема. Не все гаразд і з харчуванням. 30 липня, наприклад, працівники їдальні не приготували сніданку, а у вихідні дні їдальня взагалі не працює. Це вже не труднощі, а просто-таки неухага до людини з боку працівників громадського харчування.

Чому ж адміністрація будови затуляє очі на ці неподобства? Дбати перш за все про людину — це ж її кровна справа.

М. БОНДАР, Л. ГЛОБА, А. ПРОКОПЕНКО — робітники.

ЛИСТИ до редакції

Коли добудують літній кінотеатр!

секретар райкому ЛКСМУ т. Кириченко?

І. КНЯЖАНСЬКИЙ.

Декадник

пройшов успішно

Ще в минулому році в Єлисаветградівці здано в експлуатацію кінотеатр.

Дякували жителі села за подарунок. Тільки непокоїло їх те, що стіни залишились нештукатуреними. До того ж будівельники не пофарбували лавки для сидіння, не утримували підлогу.

— Нічого, — втішали керівники Олександрійського районного відділу культури і райкому комсомолу. — Все буде гаразд. Якщо вже знайшли 70 тисяч карбованців для будівництва, то якісь 10 тисяч знайдемо.

Хороша річ — обіцянка! Та нею ситим не будеш. Минає літо, але для закінчення будівництва нічого не робиться.

В якому ж році нарешті добудують наш кінотеатр? Може на це питання дадуть відповідь завідувач районним відділом культури т. Бондаренко і

На протязі десяти днів у містах і селах нашої області проходила декада книги. Виключившись в декадник, працівники відділу «Союздруку» м. Знамянки активізували свою роботу і набагато перевиконали доведені завдання по розповсюдженню літератури і періодичних видань. Так, кіоскер-комсомолка Ніна Боровик за час декадника продала різної літератури на 4 тисячі карбованців. За підсумками роботи першого півріччя т. Боровик присвоєно звання ударника комуністичної праці. Цього ж почесного звання удостоєна комсомолка т. Груй.

В. НУЖНЕНКО, начальник відділу «Союздруку» Знамянської районної контори зв'язку.

НЕЛЯ

Сталося так, що сьогодні вона не вийшла на роботу — розболілась ліва рука, довелося взяти бюлетень на два дні.

— Ще такої мороки не було, — бідалася дівчина.

Хоч і підминула її колгоспниця Галина Балан, колишня доярка, а все ж на душі неспокійно. Знає, що первісточка звикла до неї. Добре вивчила вона їх повадки. «Красотка», приміром, любить ласку, а «Ластівка» — навпаки, прудка дуже, брикається, звикла, щоб покрикували на неї, Отак всі тринадцять — у кожній свій норов, свої звички.

Та то байдуже, найголовніше, щоб надій не впає. Не добрати молока — найлегше, а спробуй, надолуж тоді проганає. З власного досвіду знає, дарма, що лише перший рік працює.

Показники в Нелі Галушко непогані — по 1.607 кілограмів молока на корову за півріччя має. А зобов'язалася вона по 2.250 кілограмів надійти (первістки ж у неї). Дві з них, правда, ще не розтелилися, зате від одинадцяти одержала по здоровому теляті, зберегла їх. Тепер вже певнено можна сказати, що зобов'язання своє Неля виконає до кінця жовтня. Недарма ж на її грудях червоніє комсомольський значок.

ТОРІК дівчина закінчила Комишуватську середню школу. Разом з атестатом зрілості одержала і свідоцтво тваринника. Трохи було не помилилася у виборі (аж самій зараз смішно), хотіла вступити до культурно-освітнього технікуму. Та

вчасно отямилась, зрозуміла, що не там її справжнє покликання. А вже змалку до корів тягнуло. Та ще й у школі, коли вчилася у ви-

знайшла

робничому класі, профіль тваринника вибрала. Практику проходила на фермах сусіднього колгоспу. Керівник виробничого навчання Любов Федорівна Бодюм не могла нахвалитись ученицею: і скромна, і ввічлива, і роботяща. Корів доїти — Неля найперша, телят до-

ки з польовими роботами загалася. Потрібно було терміново допомогти буряководам: рослини стікали. Першою відгукнулася досвідчена доярка-комуністка Валентина Андріївна Діденко:

— Управляйтесь, дівчатко, скоріше, та беріть сапки — в поле підем! — звернулася вона до доярок.

— Ще чого невиспачало! І так втомилася біля корів, а тут ще в степ іти, — заперечила котрась.

Дівчата завагались. А Неля підійшла до Валентини Андріївни і, трохи ніяковіючи, сказала:

— Я теж з вами...

СВОЮ СТЕЖКУ

глядати — і тут діло спориться.

Та одна справа — тимчасова практика, а інша — постійна праця. Після деяких вагань пішла на ферму рідної артілі. Важко було спершу. Вставати треба вдовіта. Та згодом привичкалася.

УЗИМКУ навіть при скудній годівлі по 10 літрів на добу надоявала. А вечорами клубу не минала: і спіувала, і танцювала, і в інтермедіях виступала. Не одинюнак став задивлятися на веселу працюючу дівчину. Та вона все зводить на жарт...

РОЗТАНУЛИ сніги, приїшла весна прохолодноювата, зтяжна. Колгоспни-

— Молодець, Нелю, хвалю за рішучість.

А через кілька хвилин на фермі, крім чергової, нікого не залишилось, всі подалася в поле.

Неля помила ноги. Одягла хустину, пішла до хати. Сіла за книжки. Є в неї мрія заповітна: зоотехніком стати. Отож треба все повторити, щоб успішно екзамени скласти.

Вірну стежку у житті обрала Неля. Попереду в неї широкий шлях до знань, до трудової слави.

Г. ПОЗНЯК.

Колгосп «Україна», Ново-Українського району.

Це не другорядне

ТАК, про смаки треба сперечатися. Правильно зробила редакція газети, порушивши таке важливе і потрібне питання. Явища, про які розповідається у кореспонденції, спостерігаються нерідко і в нашому районі. Але хотілось би поговорити і про інше. Адже смаки виявляються і в тому, як людина прикрасить свою кімнату, як одягнеться, як розуміє літературу, музику, образотворче мистецтво тощо.

...В Грушківську сільську бібліотеку зайшли учні.

— Григорію Петровичу, — звернувшись вони до завідуючого т. Чаповського. — Дайте нам таку книгу, щоб за живе взяла.

— Будь ласка, — задоволено відповів бібліотекар. — Що вам? Прозу, поезію? Ось у мене є нові твори В. Сосюра. Можу запропонувати і поему М. Нагнибіди «Ляля Убийвовк». Дуже хороша річ! Хвилююча!

Книг, які пропонував Григорій Петрович, дев'ятикласниці не взяли. Вони відверто сказали, що ці твори їм не до смаку. А через деякий час на сторінках альбому однієї з цих дівчат я випадково побачив кілька пісенок-пародій. Були й «поезії». В одній з них розповідалося про розбите серце, а закінчувався цей «вірш» такими словами:

«Тебе стихи я написал,
В них немало и тепла...
Хочу, чтоб ты, милочка,
была

От всех милей...»

Подібне я побачив і в інших альбомах. Навіть не віриться, щоб учні могли таке написати. Мабуть, їм більше до вподоби отакі «поезії», ніж високохудожні твори письменників. А все це тому, що в нас мало проводиться літературних диспутів, читацьких конференцій, дискусій. Недостатньо працюють з учнями і вчителі.

А ось ще один приклад. Володимир М. чекав приїзду своєї коханої дівчини. Він стояв на пероні і уявляв, як Катя вийде з вагона. Струнка, в білому платті, з двома довгими каштановими косами. Але як стало прикро юнакові, коли Катя з'явилась перед ним підстрижена, наче хлопець. На ній була яскрава кофта і вузька спідниця з прорізом внизу.

ХТОСЬ кинувся у палаючий будинок, щоб врятувати дитину, хтось плгнунув у крижану воду, щоб допомогти потопляючому, інший добровільно пішов на складну операцію заради допомоги потерпілому...

Ці лаконічні повідомлення в наш час не викликають подиву. Тисячі, сотні тисяч тих, що розгортають свіжу газету, зробили б так само. Хіба можна інакше?

Та, виявляється, подекуди є й такі, що обійдуть далеко стороною найменшу небезпеку, яка загрожує їх благополуччю, побоюючись простягти в скрутну хвилину руку допомоги товаришеві.

...В Зелену Балку покликав нас схвильований лист сільського комсомольця Петра Барсукова. З глибоким обуренням писав хлопець про те, що трапилось: наглою, образливо безглуздою смертю загинув двадцятичотирирічний колгоспний шофер Петро Беседа.

Кажуть, що про покійних прийнято говорити тільки хороше. Та про цього хлопця й за його недовге життя не було поганого слова сказано. Спокійного, розсудливого руського юнака знав кожен у колгоспі.

«Губи — фарба.
Нігті — лак.

Жовта кофта. Очі п'яні...»
Володимирові здавалося, що це саме про неї, про Катю, писав Степан Олійник у своєму вірші.

До Віри С. зайшли подруги. Їх зацікавило, як прибрана кімната. Видно, довго прикрашала її Віра. На стінах не було порожнього місця. В очі кидався килим (з паперу) з двома білими лебедями. Над ліжком висіло безліч фотографій, низькопробні листівки. І це Вірі було до смаку.

Дехто скаже: дрібниці. Ні! Завжди необхідно пам'ятати слова А. П. Чехова про те, що в людини все повинно бути прекрасне — і душа, і обличчя, і одяг, і думки!

М. ШЕВЧУК.

с. Грушка,
Ульянівського району.

РЯДКИ З ЛИСТІВ

ЛЮДИНА повинна бути не тільки красивою своєю зовнішністю, а й своєю душею, чистотою серця... На мою думку, красою людини є чесність і працьовитість.

А. КРАВЧУК,

учениця 9-го класу,
м. Олександрія.

ЯК БОЛЯЧЕ і соромно дивитися на людину, коли вона в сліпій гонимі за модою спотворює себе. Я вважаю, що краса людини розкривається в її праці, в її ставленні до товаришів.

Ще В. Шекспір писав, що зовнішня краса це дорогий цінніш, коли прикриває внутрішню. І це вірно! Внутрішній, духовний світ людини, її вчинки, її ставлення до оточуючих, головне — праця — становлять красу людини.

Л. ЧЕРНЯВСЬКА.

с. Куколівка,
Олександрійського району.

Є ТАКА приказка: «По одягу зустрічають, по розуму проводжають». По зовнішності людини можна мати певне уявлення про її

Стараний, привітний, у будень він завжди із своєю машинною, а в неділю закине, бувало, рушницю за спину і піде до лісу — крашого мисливця не було у всій окрузі. Щоправда, в останній час у вихідні дні частіше поспішав він не в ліс, а в село Вербівку, де жила чорнобрива дівчина Галя.

В ту злополучну неділю, 18 липня, настрої у Петра був радісний, збуджений. Була цьому й причина: погодились Галя стати йому дружиною, увечері й сватання мало відбутись. А щоб скоротати довгий літній день, вирішив Петро поїхати з друзями з с. Пролетарського, де він жив, у Зелену Балку купатися у ставку. Ми кажемо «з друзями», бо Петро тоді не знав, що вони — механік Пилип Радченко, бригадир тракторної бригади Павло Радченко і бригадир другої рілничої бригади Анатолій Компанієць, не гідні того, щоб назвати їх цим хорошим словом.

У спеку що може бути приємнішим за прохолоду води! Отож купались довго. Потім П. Беседа, А. Компанієць і Пилип Рад-

смаки, внутрішню культуру. Але привабливим перш за все вважають того, хто в розмові виявляє силу розуму, просто і привітно ставиться до оточуючих.

...Якось довелося зустріти давню знайому Валю Ч. Я ледве впізнала її: підведені брови і вії, нафарбовані губи, вузька спідниця з надрізами, криклива зачіска. Вона привертала загальну увагу незвичайним виглядом. Невже ця дівчинка не зрозуміла, що вона сама себе спотворює?

Т. ЧУМАЧЕНКО,
бібліотекар.

КОЖНОМУ хочеться бути красивим, але це не означає, що треба обов'язково мати блакитні очі, довгі вії, «золоте» волосся. Ні, перш за все красивим по-

ченко перепливали на протилежний берег. Відпочивши, повертались назад. Та тільки Петро щось трохи забарився і плив позаду.

ПЕРШИМ помітив лихо Павло Радченко, який був на березі.

— Тоне!.. Петро тоне!.. — закричав він.

Плавці оглянулись. Анатолій Компанієць, який чудово плавав, повернувся, було, назад, до Беседа. Та з берега донеслось розпачливе:

— Потонеш! Віні тебе за собою потягне!

Це волав, очманівши з переляку, Павло Радченко.

І Компанієць — молодий, дужий хлопець, розгубився, загаявся саме в ту мить, коли потрібні були рішучість і сміливість.

Потопаючий декілька раз виривався на поверхню, та поряд не було нікого, хто б допоміг. За якусь мить на місці події не було вже чу-

БОЯГУЗИ

ти криків і сплесків води, а Радченко й Компанієць, широко вимахуючи руками, підпливали до берега.

Замість того, щоб негайно впрінути, розшукати і врятувати Петра, поки ще не пізно, ці малодушні люди сіли в машину й помчали по допомогу аж у село. Хай прийдуть інші, хай інші врятують, а їм боязко, їх від страшного місяця гнав сліпий, нестримний жар.

винно бути твоє моральне обличчя.

Дехто намагається прикрасити себе з допомогою одягу. Я не проти того, щоб одягатися зі смаком, але неприемно, коли людина потрапляє в полон мод, коли переступає всі межі смаку і своєї зовнішності стає схожою на кольорову рекламу.

Краса людини пізнається в її повсякденному житті: в труді, відпочинку, побуті. Своєю працею людина прикрашає життя, а праця прикрашає людину.

Хочеться, щоб кожна людина була такою ж світлою і прекрасною, як наша радянська дійсність.

О. ГЕОРГИЦА,
медична сестра 1-ої
міської лікарні.

м. Кіровоград.

Звичайно, інші прийшли, та дорогий час було безповоротно втрачено — в холодне тіло неможливо вже було повернути життя. Невимовно дорого коштували хвилини замішання й розгубленості цих трьох боягузів.

РОЗДІЛИТИ горе батьків і близьких загиблого зійшлися люди з усього колгоспу. Не було лише Радченків і Компанієць — вони соромливо сховались від сотень докірливих поглядів.

— Як же це? Та що вони за люди такі? — гомонять тепер у селі.

Хорошим комсомольцем вважали Анатолія Компанієць — активіста, члена комітету. Не раз було, коли виступає з промовою — заслухається. Та видно різні це речі — виголошувати красиві слова про мужність, героїство і бути самому таким.

Що ж до Павла Трохимовича Радченка, то впадає у вічі його надто впа палка пристрась до власного господарства. За клопатами по своїй господі частенько й про артільні справи забуває.

А Пилип Радченко, механік, якщо й вболіває, то лише за своєю бригадою. Потрібна деталь яка чи технічна допомога механізато-

Мимохідь ПРО ГОЛОВНЕ

— Про що ж писати на цей раз у передовій? — ламала голову над черговим номером стінгазети «Комсомолец» Алла Пампуха. — Зупинимось, мабуть, на силосованні.

Вона вмокнула перо і вивела першу фразу. «Ні, якось інакше треба почати. Але як?» Закреслила написане, дістала «Блокнот агітатора». Тепер справа пішла веселіше. Слова перекочувували на лінований у клітку папір. Про свій колгосп ні слова.

А в артілі імені Свердлова, Маловісниського району, взято зобов'язання заготовити на корову по 25 тонн силосу на кожну корову. Комсомольська організація створила три молодіжні ланки по силосованню кукурудзи. На своїх зборах хлопці і дівчата вирішили тільки під час недільників закласти не менше 1.000 тонн зеленої маси. Чому Алла не навела цих фактів?

Газета невелика, і треба найдоцільніше використовувати її площу. Але у кожному номері, на жаль, дуже багато місця займають написані загальними фразами передові. А живих прикладів з життя комсомольської організації майже немає. У газеті не буває більше трьох заміток. Та й не дивно! Адже часті-

ше стіннівку випускає сама Алла, комсомольці рідко подають дописи.

В окремих номерах, правда, вміщувались цікаві розповіді про молодих трудівників. Газета тепло розповідала про недільники по озелененню села. І як приємно було дояриці Тетяні Руєнко, механізаторам Анатолію Ковалюву і Леоніду Голованову прочитати про свої успіхи в роботі. Та іноді редколегія лише наводить прізвища передовиків та відстаючих. Безумовно, користі від цього мало. Треба з любов'ю розповідати про свого товариша, його ставлення до праці, повідомляти про славі діла молоді.

В стіннівці є сатиричний відділ. Гостро критикували, наприклад, свинарку Любу Осипчук за те, що вона залишає свиней голодними, погано доглядає тварин. Якщо вірити секретареві, Люба після того виправилась. Але чому газета не повідомила своїх читачів про це?

Коли перечитуєш номери стінгазети, то не складається повного уявлення про те, яку роль в житті колгоспу відіграє комсомольська організація, як трудиться молодець, чим вона живе. Мало говориться про відпочинок юнаків і дівчат, про освіту. А шкода!

Відважні

Це сталося у Ворошиловську на металургійному заводі імені Ворошилова, Луганської області. На одній з великовантажних доменних печей після випуску чавуну знезапаче різко знизився тиск газу. Про це тривожно сигналізували контрольно-вимірвальні прилади. Спеціалісти встановили, що вишшов з ладі конус. Від високої температури утворилися продуви, через які газ з величезною силою ринув угору, виносячи з собою частки шихти і коксу.

Виникла загроза зупинки домни, втрати великої кількості чавуну.

Команда газорятувальників, що прибула до місця аварії, швидко визначила розміри продувів. Треба було підвести щити, закрити ними отвори в конусі і за-

варити продуви. І все це — всередині агрегату, де висока температура і величезна концентрація газу.

Знайшлися добровольці: заарювальники ремонтно-котельного цеху комсомолец Петро Нікулєнко, молоді робітники Микола Лимар і Микола Гришин. Одяли на себе запобіжні костюми, вони забралися через монтажний люк у міжконусний простір і почали зварювання. Працювали в цих важких умовах по 5—10 хвилин, змінюючи один одного. Протягом шести годин продуви були заварені, аварія ліквідована.

Доменники палко дякували відважним заарювальникам, а дирекція заводу відзначила їх премією.

(РАТАУ).

рам іншої бригади — не допросили у нього.

— Мене це не обходить! — заявив він.

Такі огидні, не властиві нашим людям почуття, як байдужість, турбота тільки про власну персону, і зробили свою ганебну справу в цьому випадку. На очах трьох дужих, міцних чоловіг — трьох боягузів загинув хороший молодий хлопець.

І НЕХАЙ вони не обурюються, читаючи презирство в очах односельчан, нехай не дивуються, коли почують гіркі слова про те, що на їх совісті лежить передчасна смерть Петра Беседа.

Звичайно, вони не вбивці. Вони тільки були осторонь, коли гинула людина. А за це, на жаль, у нас не притягують до відповідальності. І все ж їх звинувачує кожен, хто, будучи на їх місці, поступив би по-іншому.

Яку зневагу і навіть огиду повинні викликати такі люди у тих, хто життям пожертвував заради спасіння товаришів, заради великої справи. Ми маємо на ува-

зі тих, хто спрямовував на ворогів палаючий літак, не думаючи про рятівне кільце парашута, хто кидався на амбразуру дзота, щоб кров'ю захлинувшись, замовк ворожий кулемет, хто й слова не сказав на допиті-тортурах.

Вони б не простили такого. Тільки підла філософія виправдовує цей вчинок. Байдужість — зручна маска, під нею часто ховаються боягузи.

Коли людина пройде спокійно повз вчинений хуліганам бешкет, не зупинить нахабу, що ображає дівчину, бо то, мовляв, не його справа, знайте: це боягуз. Він буде в стороні й тоді, коли поруч гинуть людина.

Ненадійні, небезпечні ті люди, серця яких отруїла байдужість. В цьому ще раз переконує сумний випадок, що трапився у Зеленої Балці, Олександрійського району.

Т. БОДНАР,
Спецкор. «Молодого
комунара».

СЛАБКІ ЗАЛИШАЮТЬСЯ СЛАБКИМИ

Кіровоградці, які були присутні на матчі другого туру першості України з волейболу серед команд другої групи — місцевого «Буревісника» і миколаївського «Авангарду», — цілком справедливо обурилися незлагодженою грою наших волейболістів. Вони прогали зустріч з рахунком 3:1. Прикладом їх слабкої технічної підготовки може бути четверта партія, де

поразка кіровоградок була зафіксована з рахунком 15:9.

Зустріч чоловіків проходила дещо краще, але й тут перевага гостей була очевидною. Миколаївці грали дружно і в нападі, і в захисті. Вони й перемогли з рахунком 3:1.

Кіровоградська жіноча і чоловіча команди «Буревісник», зазнавши по дві поразки від миколаївського «Авангарду», вибули з боротьби на першість України.

НА ВОГНЕВОМУ РУБЕЖІ

Закінчилися обласні змагання з стендовою стрільбою. За першість боролося 23 кращих спортсмени.

Добре виступили М. Маковеєв, І. Вільний та В. Чабанний.

В. ГАНЕНКО.

Хороше після роботи сісти у байдарку і помчати назустріч вітру...

На знімку: робітниця Кіровоградського заводу «Кіровоград» Валентина Нелом'яша на черговому тренуванні.

Фото В. ЮР'ЄВА.

Футбол

«ЗІРКА» — НА ТРЕТЬОМУ МІСЦІ

У двадцять другому турі кіровоградська «Зірка» зустрілася в Ровно з місцевим «Колгоспником». Гра закінчилася з рахунком 3:1 на користь нашої команди. Усі три м'ячі забив Борис Петров.

Тепер «Зірка» має 29 очок і займає третє місце в українській зоні після вінницького «Локомотива» і одеського «Чорноморця».

Наступну гру кіровоградці проведуть на своєму полі 13 серпня з чернівецьким «Авангардом».

На Олександрійському стадіоні відбулася календарна гра на кубок України з футболу між місцевою командою «Шахтар» та миколаївським «Авангардом».

Перемогу здобули господарі поля з рахунком 2:1.

Хороше після роботи сісти у байдарку і помчати назустріч вітру...

дося лише три стоянки від брусів (ніяк не витягнуть їх).

А тепер про футбол.

Вже років зо три біля цієї ж школи літніми вечорами можна почути вигук: «Жора, пас до мене!», «Куме, накни!».

Це на невеликому футбольному полі юнаки (та й літні робітники) «заганяють голи». І непогано за-

ну, під'їхали дві автомашини з молоддю: то були юнаки з першого відділення радгоспу. У дверях клубу пролунало: «Футболісти — на вихід!» Коли ті вийшли, їх зустріли навулачки. Присудження такого «привіт» закінчилося тим, що кілька юнаків четвертого відділка відвезли до лікарні.

Але цей факт не став предметом обговорення на комсомольських зборах, і у молоді відділка, звичайно, відпала охота грати на полі.

А дуже хотілося б мати свою футбольну команду. Та хіба тільки футболісти? З великим задоволенням юнаки і дівчата займалися б легкою атлетикою, гімнастикою та іншими видами спорту. Та ні керуючий відділком т. Воронов, ні директор радгоспу т. Домослий, ні т. Мельник, секретар партійної організації, по-справжньому не цікавляться запитом молоді. Для них основне — виробничі справи.

А виховувати у юнаків і дівчат любов до прекрасного (а спорт є дійсно прекрасною формою життя) у радгоспі ніхто не береться. А варто б.

О. МАТУСЕВИЧ.

Мар'янівський буряко-радгосп, Маловісківського району.

Не судилося...

ПЛЕЧИСТІ, сильні хлопці у четвертому відділенні Мар'янівського буряко-радгоспу. Володимир Палівода підняв передок трактора, водовоз Володимир Стоян двохпудовою гирею грається, немов м'ячем. Ідуть селом — любі подивитись. Що не рука — то зв'язка сталевих м'язів. Такі мабуть, не тренувавшись, першорозрядника покладають на лопатки і штипу вагою в сто кілограмів піднімуть.

Та, як кажуть, не судилось павлівським, матусівським та компаніївським хлопцям показати людям свої молоді сили, спритність і вміння. Жителі сіл, розташованих на території четвертого відділення радгоспу, не пам'ятають, щоб тут будь-коли були спортивні змагання.

Грають тут, правда, у футбол. Але про нього скажемо окремо.

Якось після війни біля школи спорудили невеликий спортивний майданчик. Тут була і перекладина, і бруси, і яма для стрибків у довжину. Пришов на той майданчик старий фізкультурник Григорій Родуман, показав, як «крутити сонце», і сказав: «Знай наших».

Молодь захоплено дивилась на спритні вправи свого односельчанина. Дехто і собі попробував, та нічого не виходило. На цьому і припинилися «тренування». Років два на турніку та брусах ще погойдувалися діти, а потім снаряди розвібрали на паливо, залиши-

ганяють. Хлопці відділка неодноразово виїжджали у сусідні села: Панчево, Володимирівку і показували там хорошу, злагоджену гру. Це тільки радує. Але ось що засмучує. З місцевими футболістами ніхто не працює, та й команди справжньої немає.

Або ще один факт, який красномовно говорить, яку Мар'янівському радгоспі ставлять до спорту і його любителів.

Футболісти четвертого відділка грали в першому відділку на приз нової футбольної форми. В напруженій боротьбі вони перемогли. І що ж? Ім в урочистій обстановці вручили форму? Чи хоч пообіцяли? Де там...

Увечері до клубу, де хлопці дивилися кінокарти-

УЧАСНИКИ МОТОПРОБІГУ — КОЛГОСПНИКИ

За ініціативою комсомольської та дтсаафівської організації молоді колгоспу імені Сталіна, Маловісківського району, на автомашині і мотоциклах вирушила в агітмотопробіг, присвячений Всесоюзній спартакіаді молоді з технічних видів спорту. Ця подорож триватиме біля трьох тижнів. Колгоспники — учасники пробігу побувають у Кіровограді, Миколаєві, Херсоні та Сімферополі.

До складу групи ввійшли активісти артлі: секретар

комсомольської організації Галина Кудря, голова низової організації ДТСААФ Іван Каменецький, доярки, водії вантажних автомашин, електрики. Всі вони мають спортивні розряди з різних видів спорту.

Перебуваючи в містах і селах республіки, хлопці і дівчата розповідатимуть своїм новим друзям про життя колгоспу та організації ДТСААФ, запозичать досвід фізкультурно-масової роботи.

Г. ГИДУЛЯН.

ЗАПИТУЙ — ВІДПОВІДАЄМО

Солити гриби можна двома способами — холодним і гарячим. При холодному способі гриби на протязі двох—трьох днів відмочують в холодній, трішки підсоленій воді.

Воду треба часто міняти. Відмочування усуває гіркоту, властиву багатьом грибам. Знищити гіркоту в грибах можна і гарячим способом. Для цього гриби обливають окропом або короткий час варять і потім прохолоджують.

Після вимочування або кип'ятіння гриби перекладають на решето і добре промивають холодною водою. Коли вода стече і гриби прохолоднуть, приступають до соління. Гриби кладуть у чистий глиняний або емальований посуд чи діжку шапками вниз, шарами в 5—7 сантиметрів. Кожний шар пересипають сіллю. На 1 кілограм грибів треба покласти 50 грамів солі. Щоб надати засоленим грибам аромату, добавляють лавровий лист, душистий перець, гвоздику, смороди-

Настає недовга грибна пора. У господарок добавляється турбот. Любителі обов'язково побажають заготовити на зиму і гриби. Як краще зберігати гриби? Як правильно солити і маринувати їх? — з таким запитанням звернулася до редакції молода вчителька восьмирічної школи № 1 О. Ткаченко (м. Кіровоград). Нижче друкується відповідь.

Як солити гриби

нове листя, кріп. Потім гриби заливають холодною водою — один літр води на 10 кілограмів грибів. Зверху гриби прикривають дерев'яним кружком, на який кладуть камінь, щоб всі вони знаходилися в розсолі.

Через місяць гриби готові до споживання. Маринують переважно шапки грибів. Їх сортують за розмірами. Краще маринувати гриби з невеликою шапкою. Після сортування гриби треба добре очистити й промити. Шкірку маслят можна легко віддалити, якщо опустити гриби на 1—2 хвилини в киплячу воду, після чого відкинути на решето і промити холодною водою.

Гриби кладуть в емальовану каструлю і заливають розбавленим оцетом так,

щоб на один кілограм пришло півстакана наполю розведеного водою шестипроцентного оцету; кладуть півтори столових ложки солі і кип'ятять, поступово знімаючи піну, щоб маринад був світлим і прозорим.

Після цього в нього добавляють лавровий лист, душистий перець, корицю, гвоздику: на один кілограм грибів — два-три лаврових листи, 5—6 зерен запашного перцю і стільки ж гвоздики.

Тривалість варіння грибів залежить від виду, розміру, віку.

Коли гриби готові, опустити на дно посудини, а розсіл став прозорим, світлим, їх треба швидко охолодити.

Проходжені гриби розкладаються у щільно закриті банки. Не можна доливати гриби водою. Мариновані гриби витримують три — чотири тижні, після чого їх можна їсти.

Зберігають мариновані гриби в емальованому, дерев'яному або глиняному посуді.

Щоб гриби не закисло і не снідали, їх зверху заливають олією, а посуд щільно закривають і зберігають в сухому прохолодному місці при температурі 4—6 градусів тепла.

ТУРИСТИ — НАРОД НЕСПОКІЙНИЙ

Юні туристи Ново-Миргородського Будинку піонерів зробили чотири походи до Кам'янського лісу. Це були чудові дні. У походах ми багато чого навчилися: правильно взуватися, укладати і носити за плечима рюкзаки, швидко переміщатися через брід і навіть штовпати одяг та пришивати гудзики.

На привалі всі брали участь у конкурсах. Хіба не цікаво, хто найшвидше натягне палатку, приготує смачний обід, подасть «по-терпелому» першу медичну допомогу, пройде по заданому азимуту, відповідь на

запитання з ботаніки і географії?

Непогано в годину відпочинку пошукати навкруги лікарські рослини, гриби або просто потанцювати під баян. Як ніколи, пригодилися в поході і корисні поради директора Будинку піонерів О. Деркача, піонержатої О. Піскаркової, вчительки І. Горбулька.

Недавно п'ятнадцять школярів району повернулися додому з другого зльоту юних туристів-краєзнавців Кіровоградщини. Піонери третьої сходинки одержали вимпел і грамоту за першість у туристській естафеті. А Юрій Беляєв, Віктор Можаяв і Віктор Федотов як переможці незабаром поїдуть у Ригу на Всесоюзний зліт юних туристів.

Піонери другої сходинки та група учнів старшого віку теж нагороджені почесними грамотами. Юні туристи, здобувши друге загальнокомандне місце в області, одержали премію — 15 рюкзаків і палатку.

Тепер туристи-краєзнавці готуються до нових захоплюючих походів і екскурсій по рідному краю.

М. СОСНА.

м. Ново-Миргород.

ХАБАРОВСЬК. Багато хабаровців з захопленням займаються радіосправою. В радіоклубах ДТСААФ вони дістають хороші теоретичні і практичні знання. Радисти — дтсаафівці Хабаровського краю — учасники республіканських і всесоюзних змагань.

На знімку: Федір РИЖКОВ — тесляр-будівельник. Майже весь вільний час він віддає улюбленим заняттям. Ось і зараз разом з учнем 8-го класу Геннадієм БЕЛЕМШЕВИМ (справа), влаштувавшись на мальовничому березі Амуру, він проводить чергові заняття в польових умовах.

Фото Н. СУВОРЦЕВА.

Корисні поради

Заварюючи чай, в чайник добре покласти невелику грудочку цукру — тоді найліпше міцнішим.

Смак какао поліпшується, якщо перед тим, як подати його на стіл, додати декілька краплин лимонного соку.

ТЕЛЕГРАФНОЇ СТРИЧКИ

Проголошення республіки Берег Слонової Кістки

ПАРИЖ, 7 серпня. (ТАРС). Як передає кореспондент агентства Франс Пресс з Абіджана, сьогодні опівночі на урочистому засіданні Національних зборів прем'єр-міністр Берега Слонової Кістки Фелікс Уфуе-Буанї проголосив незалежність Берега Слонової Кістки.

Загострення внутріполітичної обстановки в Ірані

БАГДАД. (ТАРС). Газета «Ар-Рай Аль-Амм» повідомляє про загострення внутріполітичної обстановки в Ірані в зв'язку з виборами, які там відбуваються.

Газета пише про сутички між силами так званої внутрішньої безпеки і поліції, з одного боку, і учасниками демонстрацій — з другого. В результаті є вбиті і поранені. Так, в населеному пункті Тад Аляш (поблизу міста Решт) поліція відкрила цими днями вогонь по демонстрантах, в результаті чого три чоловіка вбиті і не менш як 8 дістали серйозні поранення.

Редактор П. МАРЧЕНКО.